

Nagyheti és húsvéti program

Virágvasárnap:

SZENT MIHÁLY TEMPLOM:

8.30 – barkaszentelés és szentmise,

10 – gyülekező a templomkertben, barkaszentelés, bevonulás, passió és szentmise

18 – Passiójáték (Báthory István Elméleti Líceum diákjai) és szentmise

PIARISTA TEMPLOM:

9.30 – román nyelvű szentmise barkaszenteléssel,

11 – magyar nyelvű szentmise barkaszenteléssel,

12 – olasz nyelvű szentmise barkaszenteléssel,

19 – Egyetemi Lelkészség szentmiséje barkaszenteléssel.

SZENT ISTVÁN TEMPLOM:

8.45 – szentmise barkaszenteléssel

SZAMOSFALVA:

12 – barkaszentelés, passió és szentmise

Nagyhétfő, nagykedd, nagyszerda:

Szentmisék: 7.30, 18

Gyóntatás: 17–18

Nagycsütörtök:

SZENT MIHÁLY TEMPLOM:

18 – Szentmise az utolsó vacsora emlékére

Koncelebrációs szentmisével emlékezünk az utolsó vacsorára. Az Úr Jézus Krisztus rendelte az Oltáriszentséget, a papságot, és a lábmosással példát adott az alázatos szeretetre. A szentmise végén oltárfosztás. Ezután szentségimádást tartunk, a Getszemáni kertben imádkozó Krisztussal virrasztunk.

SZENT ISTVÁN TEMPLOM:

17 – Szentmise az utolsó vacsora emlékére

PIARISTA TEMPLOM:

18 – Szentmise az utolsó vacsora emlékére román nyelven

Nagypéntek:

SZENT MIHÁLY TEMPLOM:

• 10 – Lamentáció

• 15 – Keresztúti ájtatosság

• 18 – Szertartás: passió, a hívek könyörgése, a keresztleleplezése és hódolat a Szent Kereszt előtt, szentáldozás.

Utána az Oltáriszentséget a szentsírhoz visszük, ahol csendes virrasztást tartunk.

PIARISTA TEMPLOM:

18 – Szertartás román nyelven

Nagyszombat:

SZENT MIHÁLY TEMPLOM:

• 10 – Lamentáció

• 11–17 – Egyéni és közösségi imádság a Szentsírnál

• 22 – húsvét vigíliája és feltámadási körmenet.

PIARISTA TEMPLOM:

20 – Román nyelvű szentmise. Húsvét vigíliája és feltámadási körmenet

Húsvétvasárnap:

SZENT MIHÁLY TEMPLOM:

• 7 – Eledelszentelés és szentmise

• 10 – Ünnepi szentmise

• 11.30 – Ünnepi szentmise

• 18 – Ünnepi szentmise

SZENT ISTVÁN TEMPLOM:

• 8.45 – Ünnepi szentmise

PIARISTA TEMPLOM:

• 9.30 – Ünnepi szentmise román nyelven

• 11 – Ünnepi szentmise magyar nyelven

• 12 – Ünnepi szentmise olasz nyelven

SZAMOSFALVA:

12 – Ünnepi szentmise

Húsvéthétfő:

SZENT MIHÁLY TEMPLOM:

• 10 – Szentmise

• 18 – Szentmise

SZENT ISTVÁN TEMPLOM:

• 16.30 – Szentmise

PIARISTA TEMPLOM:

• 18 – Szentmise román nyelven

Értesítjük a kedves híveket, hogy április 27-én a Piarista templomban dr. Jakubinyi György érsek de. 10 órától a magyar, 17 órától a román közösségben szolgáltatja ki a bérmálás szentségét.

Imádkozzunk fiataljainkért!

■ KI OLYAN, MINT AZ ISTEN! ■

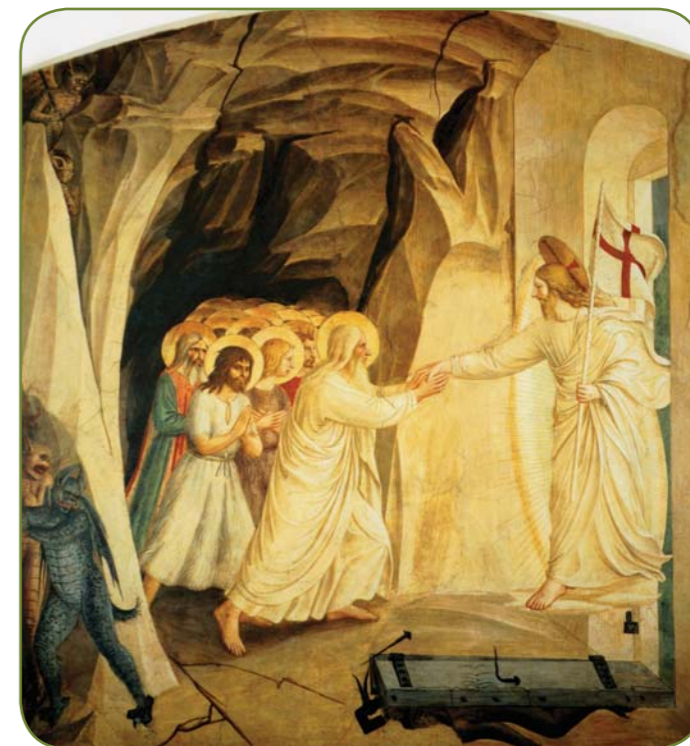
■ 2019. HÚSVÉT ■

Bevégeztetett. Feltámadott!

„...Egyik napon Tamás vagyunk, / másik napon Júdás vagyunk, / kakasszónál Péter vagyunk. / Átokverte, szerencsétlen / nagypéntekes nemzet vagyunk... // Majd, ahogy az idő telik, / mint ki dolgát jól végezte: / Nagypéntektől Nagypéntekig / térdelünk a kereszt alatt / húsvéti csodára lesve...” (Wass Albert: Nagypénteki sirató)

Csodavárá nagybőjtünk végéhez érkezünk. Az elején még nem úgy tűnt, hogy gond lehet... Mint korábban, most is szépen eltelik a szentnek mondott negyven nap, és utána jön a húsvéti örömnep: szabadnapok, vakáció, felszusszanás. Úgy tűnt... de igencsak embert próbáló időszakon vagyok túl. Sokszor elindultak a gondolatok: „na most kell bedobni a törölközőt”, „így nem lehet semmit sem tenni”, „nem lelkesednek szinte semmiért”, „hiába az egész”... Ezek a gondolatok valóban nagybőjtív, még inkább nagyhetív alakították és energiadúsán igyekeztek feledtetni a feltámadás reményét.

Itt állok a húsvét küszöbén, írnom kell valamit plébániai értesítőnkbe vezércikk gyanánt, és csak egy mély sóhaj tör fel: Uram, ezen titokzatos napon nehezen találok a szavakat. Nemcsak a harangok némulnak el, de elakad a máskor talán túl könnyen megszólaló, prédikáló hang is. Mit mondhatnék? Hiszen ma te is néma vagy. Talán bölcsebb elhallgatni a „már nem” és a „még nem” közötti, légüresnek vélt térben és időben... E csend nem a diazepam nyugalmat, hanem a kérdést indítja el: egyáltalán mitől ünnep ez a nap? Csaknem morbid gondolat azt „ünnepelni”, hogy „eltemettél”... Még a sírban sem hagylak nyugodni! Tér és idő keresztjére feszített, türelmetlen hitem fantáziája „alászállt a poklokra”... Miért nem hagylak pihenni, legalább ezen az egyetlen napon? Miért rettegek a csendtől? Miért nem hagyom kicsengeni, visszhangozni szívemben a nagypénteki passió hátborzongatóan fenséges záróakkordját: „Beteljesedett”...

A mai nappal a feltámadás ünnepének előszobájába érkeztem. Mielőtt továbblépnék, ideje, hogy megálljak az ünnepi készülődés rohanásában. Nézzek a tükörbe: elcsöndesedve vizsgáljam meg magam a remélt nagy találkozás előtt. A kereszt tövében állok, és rápillantok. Már nincs rajta senki, csak a rászáradt vér árulkodik, hogy itt valakit keresztre feszítettek. Sokan elmentek mellette, és csak ennyit mondtak: egy árulót, egy gyilkost vagy egy megszállottat feszítettek keresztre.

Mi számomra a keresztfé? Spurgeont hívom segítségül a válaszadásban: „A golgotai keresztfé az a gerenda, amelyen az élet hajótöröttjei a földi lét hullámverésén át a mennyei partra menekülnek.”

► Segítségemre siet Ravasz László is: „Mikor mi még csak a nagypénteket láttuk, Isten már akkor a húsvétot látta, s csak azért mutatta nekünk előbb az árnyékot, hogy előkészítsen a fényre.” Árnyékból a fényre. Beteljesedett és feltámadott.

Ha csatlakozom valamelyik közösségi oldalhoz, személyes információim megadása mellett lehetőségem nyílik arra, hogy egy rövid leírást, jellemzést írjak magamról. A rendelkezésemre álló hely azonban behatárolt, így bemutatkozásomnak és gondolataimnak szűk keretet kell szabnom. Én szabom meg azt, hogy mit szeretnék megmutatni a kívülágnak saját magamból. A mi keresztény gyökereken kifejlődött kultúránknak is megvannak a maga tulajdonságai. Játsszunk el a gondolattal, hogy ha a kereszténységnek mint nemzetünk és térségünk közös alapjának egy közösségi oldalt hoznánk létre, milyen adatokat adnánk ott meg? Mit írnánk a névjegyünkbe? Röviden bemutatnánk, kik vagyunk, vagy egy kifejező idézetet vennénk át? Egy személyt is nagyon nehéz egy-két szóval jellemezni, hogy lehetne több ezer év fejlődését és hagyományát pár szóban összefoglalni?

Akármilyen túlzásnak tűnhet, létezik két szó, amely alapvetően foglalja magába mindazt, ami fontos: kik is vagyunk, miért élünk, mi a hitvallásunk. Ez a két szó: „Beteljesedett” és „Feltámadott”. Előbbit Jézus maga mondta ki a kereszten, utóbbit az első szemtanúk óta mi mondjuk, nekünk szükséges újból és újból kimondanunk. Ezt a két szót kell kultúránk legfontosabb ismérvévé tennünk, ezekkel tudjuk valóban kifejezni azt, mit gondolunk a világról, honnan jöttünk és hova tartunk.

Ez a két szó: „Bevégeztetett/beteljesedett” és „Feltámadott”. Az élet győzelmét, a megújulás, a megváltás és a feltámadás reménységét hirdetik az életünkben, a kereszténység „névjegyének” legfontosabb szavai. E szavak sziklaalapján állva rebegem: számomra húsvét az érthetetlen kegyelemről és Isten örült szerelméről szól, amely engem, utolsó gonosztevőt is magához ölel. Hogy volt kész kivetkőztetni engem gyalázatos bűnrongyaimból és felöltöztetni tökéletes tisztaságú királyi ruhába? Hogy volt kész legkedvesebbjét, egyetlen fiát odaadni értem, hogy visszaszerezhessen magának? Olyan az Úr, mint egy kétségbeesett szerelmes... Ezért számomra a húsvét nem szokásokról szól, hanem rólam és Istenről. És rólad szól és Istenről.

Szeretnék a napokban elcsendesedni. Nem akarom, hogy a külső dolgok elnyomják a belső vágyat. Istenhez akarok menni imádságban és azt mondani: „Uram, köszönöm, hogy ennyit érek neked. Köszönöm, hogy a fiad halála nem volt drága azért, hogy engem meghódíts magadnak. Uram, meghódítottál. Nagyon szeretlek és akarom, hogy mindenkor te uralkodj bennem. Köszönöm, Jézus, hogy nem volt drága az életed, hogy értem odaadd.”

Köszönöm nagybőjt minden árnyékát. Nyiss meg engem és közösségünk minden tagját, hogy befogadjuk a Fényt, a világosságot, az érthetetlen de nélkülözhetetlen kegyelmet! Legyen áldott ünnepünk!

Békét hozó húsvétot kívánok mindannyiunknak,

szeretettel:

Lóripap

► A tartószerkezeti terveket készítő iroda vezetője, dr. Makay Dorottya egyértelműen hangsúlyozza, hogy a templom tartószerkezeti megerősítése halaszthatatlan volt, nagyon jó, hogy a jelenlegi felújítások során sor kerülhet ezeknek a szerkezeti problémáknak a megoldására. Az ősz folyamán elkezdődött, majd a melegebb tavaszi napokon folytatódott a repedések injektálása, szövése. A hosszú és hideg tél alatt a szerkezeti beavatkozásokat csak a tetőnél lehetett kivitelezni. A tetőszerkezet munkálatai volumenükben is jelentősek, mivel egy nagyméretű tetőszerkezetről van szó (31 méter a nyitása, 18 méter a belmagassága, tulajdonképpen a tetőgerinc magassága kétszer akkora, mint az oldalfal záró párkánymagassága). A tetőszerkezetet a 18. században építették, a 19. században megerősítették. A korábbi évek során a beszivárgó csapadékvíz károsodásokat okozott. Hogy megelőzzék a tetőszerkezet roskadását, a tetőszerkezetben szétkorhadott csomópontokat ideiglenes, rögtönzött megoldásokkal megerősítették. A jelenlegi beavatkozásoknál minden károsodott részt a szakszerűen cserélnék, pótolnak. A tetőszerkezettel párhuzamosan a cserepek átforgatására is sor kerül. A cserepek pótlása bontott cserépből történik. Több régi épületről származó cseréppel, többek között a nagyvárad püspöki palotáról és más egyházi épületekről elbontott cseréppel pótoljuk a széttoreszedett, meghibásodott cserepeket. A cseréhez ideszállított cserepek átnézésekor a kezünkbe akadt egy, amin egy levél gyönyörű

lenyomata látszik (még égetés előtt került rá). Amikor észrevettem, úgy éreztem, mintha üzenet érkezett volna a múltból. A cserepet készítő mesterember üzenetként éltem meg, amit jó pár évvel ezelőtt nagy odafigyeléssel, szépérzéssel, gondosan elkészített. Hozzánk most érkezett meg a bontott cseréprakáson keresztül. Nagyon megérintett, hálás vagyok érte a jó Istennek, hogy megszólított, köszönöm annak az embernek, aki névtelenül küldte. Ugyanígy hálás vagyok mindazoknak a mestereknek, akik sok évszázaddal korábban a templom kőfaragványait részletesen kifaragták minden kis részletre figyelve, holott abban a magasságban ilyen részleteiben csak a madarak láthatták az évek hosszú sora alatt, mégis fontos volt számukra, hogy amit elkészítenek, a kezükből kikerül, az szemet gyönyörködtető legyen, még akkor is, ha csak nagyon kevesen láthatják közlőrl. Hálás vagyok mindazoknak a mesterembereknek, restaurátoroknak, tervezőknek, kivitelezőknek, akik azon fáradoznak, hogy a jelenlegi munkák úgy legyenek kivitelezve, hogy a mostani tudásunk, ismereteink szerint a legtöbbet nyújthassuk a templomnak, a felújítás által a templomot használó egyházközösségnek. Kívánjuk, hogy ezek a munkálatok szolgálják a jó Isten dicsőségét, legyenek mindenkinek és az idelátogatók lelkének a gyönyörködtetésére.

Márton Judit

műemlékvédő szakmérnök, a munkálatok szakmai felügyelője

► Szent Pál apostollal mondhatom, hogy Isten kegyelméből vagyok, aki vagyok. Hála neki ezért. Hála másoknak, akik imádkoznak értem és támogatnak: szüleimnek, húgomnak, plébánosomnak, barátaimnak. Kérem a kedves gyimesbükki híveket is, csatlakozzanak az imádságban támogatóimhoz, hogy megmaradjak ezen az úton végig. Nagy szeretettel jöttem ide, igyekszem úgy szolgálni itt, hogy én is, Önök is mind közelebb és közelebb kerüljünk a jó Istenhez!

László Zsolt

A Szent Mihály-templom restaurálása

A kolozsvári Szent Mihály templom felújítási munkálatai 2018 nyarán kezdődtek el. A munkálatok pályáztatása nyomán a felújítás kivitelezésére a Kész kft kapott megbízást. Az első hónapok a munkálatok előkészítésével, az építőtelep megszervezésével, az állványok megépítésével, a szakrestaurátori feladatok előkészítésével teltek. Az épület állapotának jobb megismerését segítette a megépített állványzat. Lehetőségünk nyílt közel kerülni a támpillér faragott köelemeihez, faragványaihoz. A faragott kőrészletek nagyon nagy százalékban károsodtak, rossz állapotban voltak. A kőfelületeken természetes és mesterséges eredetű felületi kopásokat, kitöréseket és teljes köelemek pusztulásából kialakuló hiányokat észleltünk. Meglepő módon nemcsak a középkori részletek károsodtak az időjárás viszontagságai miatt, hanem a legutóbbi felújítás, az 1950-es években Bágyuj Lajos által vezetett felújítás során cserélt kőfaragványok is nagy százalékban megrepedtek, málladoztak. A kőfaragványokon látható repedések kőzetromlásra vezethetők vissza. A repedezés, az elhasználódás öregedésből, valamint a kő beépítésekor rosszul választott szálirányból adódik, illetve a beépítéskor alkalmazott fémcsapok korrodálásából, a cementes beépítések káros hatásából. Az őszi hónapokban a kőrestaurátorok a restaurálási koncepciót dolgozták, a kő-

felületeket tisztították, próbafelületeket készítettek elő a veszélyeztetett kőanyag konzerválására. A felújítás során megőrizzük az eredeti helyükön mindazokat a faragványokat, amelyek konzerválhatóak hosszú időre. A középkori részleteket restaurátori módszerekkel konzerváljuk. Ha elegendő információ áll rendelkezésre, adott esetben esztétikai kiegészítésekre is sor kerül. A beavatkozásoknál fontosnak tartjuk a hitelesség megőrzését. Azokat a köelemeket, amelyeket az 1950-es években cseréltek, de azóta tönkrementek, műkőből kialakított másolatokkal cseréljük, pótoljuk. A támpillérek fiáléit, a megrepedezett, szétvált díszítő kereszttrózsákat cseréljük. A kőzetromlás igen előrehaladott jellegű a lábazatnál. Ezek orvoslása folyamatban van, az állvány elbontása után véglegesítődik.

Az épületen több helyen szerkezeti repedések voltak láthatóak. A legfeltűnőbbek az északi homlokzat csúcsíves ablakainak záradékánál lévőek. Az állványok megépítésével a magasan lévő megrepedezett boltozatok átvizsgálása vált lehetővé (a boltozatok záradéka 17 méter magasan van). A repedések kitisztításával mind az oldalfalakon, mind a boltozatokon egyértelművé vált a beavatkozások szükségessége. A karzat fölötti boltozatot a beomlás megelőzése végett segédszerkezettel kellett alá támasztani a munkálatok alatt. ►

Üdvözlégy Fény, Élet Forrása, Te!

Örvendve örvend a keresztény világ húsvét ünnepén, örvend a hívő emberek sokasága mindannak, amit az Élő Krisztus ad nekünk. Ilyenkor megpihenésre, ünneplésre indítja valami még azt a fáradt embert is, akinek egyébként földi gondjaitól, céljaitól úzve soha nincs ideje megpihenni, ünnepelni. Ünnepelünk, mert életünk legégetőbb kérdéseire hozza meg ez az ünnep Isten üzenetét. Valamilyen formában mindannyian foglalkozunk létünk végső értelmével:

- érdemes-e embernek lenni, élni ezen a földön?
- érdemes-e különbséget tenni jó és rossz között?
- van-e értelme áldozatok árán is törekedni az igazságra, a jóságra, az emberségre, a becsületre?
- van-e reményünk arra, hogy elérhető, kielégíthető a boldogságvágyunk?
- van-e garancia arra, hogy nemcsak az emberek emlékezetében vagy tetteinkben fogunk továbbélni, hanem személyesen, valóságosan is?

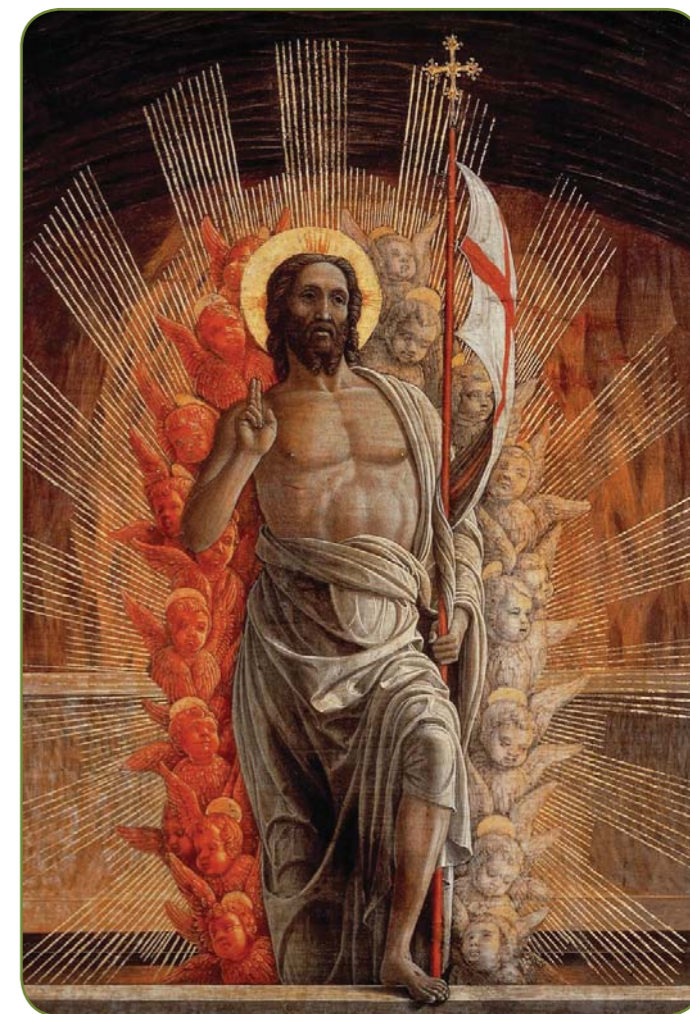
Az egyház nem elméleti választ ad e kérdésekre – mire is mennénk a sok elmélettel, a filozofálgatással –, hanem a föltámadás, a természetfeletti élet tanújaként lép föl. Az egyház azt harsogja húsvétkor a jószándékú hívek lelkébe: Jézus Krisztus él, övéinek is életet tud majd biztosítani.

Értelmem ennek hallatán természetesen azt kutatja, hogyan lehetséges ez? A liturgia ad választ e kérdésre: „Ezt a napot az Úristen adta, örvendjünk és vigadjunk rajta.” Ez a végtelen, mindenható Isten műve. Itt minden emberit meghaladó hatalomról, erőről, Isten hatalmáról és erejéről van szó. Itt hiábavaló minden emberi okoskodás, ezt a titkot az ember felfogni, megtapasztalni úgyszólván képtelen. Itt nem a *hogyan* és a *miként* a lényeges, hanem Isten nagysága és hatalma. Az, hogy van valaki, Jézus Krisztus, aki a földi elmúlásnál, a test halálánál is erősebb, aki ott is tud győzni, ahol az ember mindig elbukik.

Milyen a húsvéti hitem? Tudok-e hinni Jézus Krisztusban mint Élő Személyben, aki nemcsak biztat, hogy „aki bennem hisz, nem hal meg örökre”, hanem aki már fogadta is abban a másik világban elhunyt szeretteimet, barátaimat, aki énám is vár, amikor eljön számomra az a bizonytalanul biztos óra?

Próbálom-e kételyeimet legyőzni, hitemnek ezzel kapcsolatos igazságait jobban megismerni, próbálom-e a feltámadt Jézusnak öntudatosabb, világosabb meggyőződéssel bíró híve lenni?

Jézus Krisztus, húsvéti fényed ragyogja be ma lelkünk sötét zugait is! Oszlasd el az ott lappangó homályt és sötétséget. Semmisítsd meg az esetleges gyötrő kételyeket, erősítsd meg hitünket. Add, hogy a húsvétünneplés szel-

lemi fénye segítsen megvilágítani küzdelmeinket, hétköznapi életünk sok homályát és szomorúságát.

Húsvétkor Szent Pál így figyelmeztet: „A húsvéti lakomát ne a régi kovással üljétek, bűnben és gonoszsággal, hanem megújultan ünnepeljétek: egyenes lelkűségben és igazságban.” Vajon jutott-e időm, kiterjedt-e a figyelmem az ünnep külsőségeire való készüléssel mellett a lelki megújulásra, a belső megtisztulásra? Megpróbálom-e legalább törekedni a lényegre? Engedem-e, hogy Krisztus már most feltámasszon a lelki halálból, fásult közömbösségből? Akarok-e, tudok-e új életet kezdeni? Mi lesz lelki, vallásos életemben az az új, amire az ideai húsvétünneplés buzdított, indított?

Semmiképp sem elég ma és holnap boldogan allelujázva tanúságot tenni a Krisztusba vetett hitünkről – ez a tanúságtétel legyen állandó és meggyőző az életben mindennap. Semmiképp sem elég csak e szép napokon emlékezni a Feltámadt, a Győzedelmes, az Élő Krisztusra, hanem ünnepelnünk kell a húsvétot egész évben, minden vasárnap, hiszen a szentmisében így imádkozunk: ►

► „Halálot hirdetjük, Urunk, és hittel valljuk föltámasztásodat, amíg el nem jössz.”

Urunk Jézus, hittel imádunk feltámasztásodat nagy ünnepeken, és arra kérünk, sok kegyelmet adj nekünk. Add meg a hit kegyelmét a hitetleneknek, akiknek még hűvétejük sincs, akik nem hisznek benned, akik meg vannak ugyan kereszttelve, de még ilyenkor sem ünnepelek. Add meg a határozottabb meggyőződés kegyelmét azoknak, akik talán csak ilyenkor ünnepelek, s aztán elfelejtnek, semmibevesznek téged. Bátorítsd őket, hogy higgyék szavaidat: „akik benned hisznek, nem szégyenülnek meg soha”. És add meg a nagyobb buzgóság, a lángolóbb lelkesedés kegyelmét mindannyiunknak, hogy ne csak a templomban ünnepeljünk, hanem a hűvéte fényét, örömet

vigyünk ki a szürke hétköznapiakba is, teljék meg csordulig a lelkünk, hogy lelkesedést, reményt másoknak is tudjunk adni. Segítsen ebben mindannyiunkat a feltámasztott Jézus Krisztus, akit Balássy László himnuszának szavaival dicsérünk: „Üdvözlégy Fény, Élet Forrása, Te, / Ki áttörted az őskáoszok éjét, / Üdvözlégy minden dolgok kezdete, / Ki rendezed a mindenség egészét, / Üdvözlégy Ige, Szűznek gyermeke, / Ki e világnak elhoztad a békét, / Üdvözlégy megváltott lét Kútfeje, / Ki leróttad váltságunk drága bérét, / Üdvözlégy élet Élő Kenyere, / Ki által megszűnik a lelki éhség, / Üdvözlégy szív örök Szeretete, / Ki átfogod az idők messzeségét, / Üdvözlégy Élet, ki a síron át / Éltetve élsz, s nem látsz többé halált.”

Veres Stelian

Ruzitska 150

A kedves híveknek már ismerősen cseng Ruzitska György neve: ő a 19. századi kolozsvári zenei élet fontos figurája. A Szent Cecília kórus és zenekar az utóbbi évtizedben sokszor vállalta, hogy az erdélyi zene rejtett kincseit mutassa be. Ebben az esztendőben, amikor Ruzitska György halálának 150. évfordulója van, az ő muzsikájával emlékezünk.

Ruzitska György (1786. február 10., Bécs–1869. december 2., Kolozsvár) a reformkori Erdély zenei életének egyik kulcsfigurája volt. Hosszú élete, több évtizedes pályája során a cseh felmenőkkel rendelkező, Bécsben nevelkedett muzsikusként hatvan évét „a zenei glóbusz egyik végvárában”, Kolozsvárt és a város vonzáskörzetében töltött. A 18. század végének és a 19. század elejének tipikus, sokoldalú művésze volt, modern, szakképzett muzsikusként, pedagógusként. Munkássága szorosan kötődött a legelső magyar tannyelvű zeneoktatási intézményhez, a helyi Muzsikai Conservatoriumhoz, a kolozsvári Nemzeti Színházhoz, a Szentháromság (Piarista) templomhoz és a Római Katolikus Főgimnáziumhoz.

Ruzitska a zenei biedermeier – a klasszika és a romantika közti korszak – erdélyi képviselőjeként többféle műfajban alkotott. A Széchényi Könyvtárban számos egyházi szólóműve, a capella és zenekarral kísért kórusműve található. Szóló orgonadarabjai kántori, orgonistai tevékenységét egészítették ki a Piarista templomban, ahol a jelenlegi hangszer az ő közbenjárására és tervei alapján készült. Kamarazenei alkotásai (zongorakíséretes fuvola- és csellódarabok, négykezesek, vonósnyégyesek és kvintettek), számos kortárs zeneszerző népszerű művének feldolgozása azt is példázta, hogy a 19. század derekán, a bécsi

zenei szalonok időszakában volt igény a házimuzsikálásra Erdélyben.

A gyergyószentmiklósi Művelődési Központ meghívására április 2-án kórusunk és zenekarunk rendkívüli hangversenyt tartott. A népes közönség hálással fogadta koncertünket, amelyen a zeneszerző kézíratos hagyatékából két egyházi mű, az 1840 előtt komponált *d-moll Mise* és az 1850 tavaszán befejezett *Te Deum* csendült fel. A két egyházzenei alkotás mellett felcsendült az Alonso nyitány és a *d-moll szimfónia*, ugyancsak az ő tollából. A Kolozsvárt kialakult első magyar operatársulat virágzó tevékenysége ösztönözhette 1826–1827 között a komponista egyetlen operája születését. Ruzitska György színházi karmesterként jól ismerte az olasz operaszerzők hatásos stílusát és a német komponisták melodramáinak elemét. Az *Alonso, avagy a végzet hatalma* nyitánya címével összhangban az opera regényes cselekményét vetíti előre. A zeneszerző maga hangszerelte zenekarra egy korábbi vonósnyégyesét, a *d-moll szimfóniában* így a bécsi kamarazenei hagyomány továbbélésének és a színpadi hangulatfestő zene, valamint a verbunkos elemek ötvözésének lehetünk tanúi. Ruzitska életműve hozzájárult klasszikus zenei anyanyelvünk kialakulásához, hagyatékunk örökségünk.

Krisztus feltámasztásának ünnepe a de. 10 órakor kezdődő szentmisén a Szent Cecília kórus és zenekar az egyházzenei szolgálat keretében újból megszólaltatja Ruzitska György Missa no. 2 in d, illetve G. Fr. Haendel Alleluja című művét a Messiás-oratóriumból. Ünnepejük együtt Jézus Krisztus feltámasztásának és az emberiség megváltásának misztériumát!

Sófalvi Emese, Potyó István

Bemutakozó

Gyakorlati évem első felét Gyimesbükkben töltöttem. Nagyon a szívemhez nőtt az a hely, de tudtam és elfogadtam, hogy majd tovább kell állni, a szabályok előírják, hogy a második félévet egy másik szolgálati helyen kell eltölteni. Akármennyire is próbál ilyenkor valaki nem arra koncentrálni az első félév vége felé, hogy hová kell továbbmenni, annál inkább ekörül járnak gondolatai. Ahogy közeledett a félév vége, egyre nagyobb gyomorideggel nyitottam meg minden reggel a postafiókot, hogy megnézzem, nem érkezett-e meg a következő kinevezés. Természetesen eljátszottam a gondolattal, hogy Kolozsvárra kerülök, hiszen véleményem szerint minden kispap szívesen eltöltene itt egy kis időt, mivel Kolozsvárra úgy tekintenek, tekintünk, mint Rómára. Ez az egyházmegye Mekkája, ahogy egyszer megfogalmaztam ideérkezésemkor. Hogy ez így van-e vagy csak mi fűjjük fel a dolgot, nem tudom megmondani, de mindenképp szép és csodálatos hely.

Végül nem e-mailen keresztül tudtam meg, hogy ide kell jönnöm, hanem egy üzletben üldögéltem a plébánosra várva, amikor Olasz Béla kollégám írt egy gratuláló üzenetet mint kedves utódjának. Az öröm és a meglepetés hatására a csendes üzletben felugrottam a székről és hangosan elkiáltottam magam: Kolozsvárra kerültem! Örvendek, hogy itt lehetek, jól érzem magam, akár segédlelkészként is el tudnám képzelni az ittletet.

1991. február 20-án születtem a család első gyermekeként. A szülőfalumban, Csíkszentimréren végeztem az elemi- és általános iskolát, majd azt követően a csíkszeredai Márton Áron Gimnáziumban a középiskolai tanulmányaimat. Papi hivatásom története mondhatni a klasszikus történet, az, ami a leginkább jellemző a papnövendékek életében. Ahogy lenni szokott általában. Ez a ministrálással és a gyermekkori „papot játszok, van templomom és saját kelyhem”-mel kezdődik legtöbbször. Gyermekkoromban sokat mondogattam én is, hogy majd ha nagy leszek, pap akarok lenni. Isten hívó szavát még erősebben hallottam, amikor ministráltam. Mindig is csodálattal néztem fel a plébánosaimra, és arról álmodtam, olyan szeretnék lenni, mint ők. Azt is tudatosítottam magamban, lehet kissé naívan, hogy egy papnak mindenben a legjobbnak, a legügyesebbnek és a legokosabbnak kell lennie. Ettől tartottam mindig: nem leszek elég jó erre, hi-

szen soha nem éreztem úgy, hogy jó tanuló vagyok, ügyes és elég rátermett. Így a középiskola vége felé elbizonytalanodtam, nem tudtam, hogyan folytassam. Nem voltam biztos az érettségi sikerében sem, vártam, hogy előbb az legyen meg, aztán döntök a továbbiakról. Hála Istennek sikeres érettségit tudhattam magam mögött, de gyorsan kellett dönteni, hogy tovább tanulok vagy dolgozni fogok. A gyors döntéshozatal vitt rá, hogy a továbbtanulást választottam, de nem voltam elég merész ahhoz, hogy a családi fészket elhagyjam, és valahol bentlakásos diák legyek, így a csíkszeredai Sapientia Erdélyi Tudományegyetem Szociológia és Vidékfejlesztés szakára felvételiztem. Az egyetem megkezdése után a jó Isten nem feledkezett meg rólam, érdekesen alakította lépteimet annak érdekében, hogy a bennem szunnyadó papi hivatást ismét lánggra lobbantsa. Először is új embereket küldött az életembe, akik kulcsszereplői voltak a Gyulaféhvár

felé vezető utamnak. Ők a kántor, aki csupán egy évvel idősebb nálam, és egy papnövendék, aki egy évvel jár fölöttem a Teológián, nagyon jó barátom. A kántor volt az, aki meggyőzött, hogy egyetem mellett vállaljam el a sekrestyési állást a csíkszentimrei plébánián, mivel akkor éppen nem volt sekrestyésünk. A papnövendék barátom, akit nem sokkal ezután ismertem meg, volt az, aki a beszélgetések során bátorított és megerősített. Ez a barátom később itt volt gyakorlati éves. Büszke vagyok, hogy örökölhettem tőle is valamit az évek során, mégpedig ezt a gyakorlati éves helyet, Kolozsvárt.

Mindössze két évet tevékenykedtem sekrestyésként, mert tudtam, hogy ez a Mindenható műve, ő az, aki ilyen formában az oltár közelébe terelt újra, az egykori kis ministráns vágyát, álmát újraélesztette bennem. A két év alatt sok időt töltöttem el a templomban. A csendben nagyon jól és nagyon sokat lehet gondolkodni, elmélkedni, Isten hangját meghallani. Az egyetemet befejezve tudtam, hogy mennem kell Gyulaféhvárra. Nem tétováztam sokat, azt mondtam magamnak, hogy most már tényleg vár az Úr a szőlősébe, ezért ideje nekifogni, elkezdeni a hosszú kiképzőt erre a nemes hivatásra. 2014-ben indultam el a papság felé, azóta sem bántam meg. Megtanultam, hogy Isten nem föltétlenül a legalkalmasabbat hívja, hanem az elhivatottat teszi alkalmassá, hiába, hogy nem én vagyok a legügyesebb, legokosabb és legjobb. ►

